

[Weikop.]

tror, de fleste — hvad man ellers vil mene om lovforslaget — vil være ganske enige med mig i, at man skal ikke vedtage love her i tinget, som man på forhånd mener der er betydelige smuthuller i.

Det kan godt være, det er forkert, men det er også, som om den højtærede handelsminister ikke er særlig glad for dette lovforslag. Det synes jeg hans fremsættelsestale tydede meget på, og det er måske, fordi den højtærede handelsminister ikke rigtig synes, lovforslaget er helt logisk. Jeg ved jo, hvor glad den højtærede handelsminister er for logik sådan til daglig brug. Jeg tror faktisk også, at hvis det var en konservativ minister, der havde fremsat dette forslag, ville den højtærede handelsminister, hvis han stod på min plads, have sagt: ja men hvorfor i al verden nøjes man ikke med at udforme én eneste paragraf, hvor der bare skulle stå: virksomheder, der fremstiller eller forhandler drikkevarer, må bortset fra ydelse af sædvanemæssig varekredit ikke under nogen form finansiere beværtninger eller gæstgiverier. En sådan paragraf ville jo være i direkte forlængelse af de aftaler, der findes mellem bryggerierne og andre, der binder dem til ikke at finansiere anlæg og drift af virksomheder inden for hotel- og restaurationsbranchen. Med andre ord, man ville ganske simpelt — sådan tror jeg den højtærede handelsminister ville sige i mit sted — lovfæste det, som har været gældende tidligere.

Ved en sådan bestemmelse ville man straffe långiverne, medens man faktisk med det foreliggende lovforslag straffer låntagerne så vidt, at de oven i købet kan miste deres erhverv — når de mister deres bevilling, må man jo sige, at de mister deres erhverv. Og jeg kunne tænke mig, at den højtærede handelsminister med sit meget demokratiske sind ville sige: hvorfor skal man straffe de svage fremfor de stærke? En låntager er som bekendt altid noget svagere stillet end en långiver.

Sådanne logiske betragtninger tror jeg egentlig har ligget i den højtærede handelsministers sind, men han har dog her ment at skulle bevæge sig noget bort fra, skal vi sige logikkens klare vej. Jeg vil næsten sige, at han bevæger sig frem med lette og

elegante dansetrin, men er dog bange for, om der ikke skulle være lidt fejltrin i det, for den højtærede minister siger: vi må hellere se på det i et udvalg, om der er et eller andet, der skal ændres eller tilføjes.

Hidtil er det gået meget godt med finansieringen af restauranterne, men jeg forstår, at den dybere årsag til, at dette forslag er kommet frem, stadig er fællesmarkedet. Nu er man meget glad for finansieringsinstituttet — også jeg er såmænd i al almindelighed glad for det — og det er helt åbenbart, at alle de interesserede organisationer er gået ind i det. Det er kun godt, det er sådan, og det giver selvfølgelig ministeren en udmærket baggrund, selv om jeg tidligere har sagt: mon ikke nogle restauratører har glemt, at de har været unge engang, for da de etablerede sig for år tilbage, var de vel meget glade for at kunne få nogle finansieringer, som de unge nye ikke kan få. Heroverfor vil man selvfølgelig sige, at finansieringsinstituttet vil virke sådan, at de unge nye får en fordel fremfor de gamle, og når det er sådan, er alt jo i den skønneste orden.

På den anden side skal pengene jo skaffes, og hvis de nu ikke kan skaffes ad den vej, må de vel skaffes af andre end leverandører af drikkevarer. Det er formentlig ikke tanken, at man også skal fremsætte et lovforslag, der kan hindre kreditgivning og finansiering fra andre virksomheders side.

Så kommer spørgsmålet om udlandet. Når vi kommer ind i et større marked, kan den højtærede handelsminister da overheadet få nogen som helst indflydelse på f. eks. kreditinstitutter i Tyskland, der vil finansiere restauranter her i Danmark? Kan der således rettes nogen indvendinger mod en restauratør her i Danmark, der vil sælge tysk øl f. eks., hvis midler er tilvejebragt gennem et tysk kreditfinansieringsinstitut præcis på samme måde, som det er skitsuret i bemærkningerne her? Den højtærede minister vil vel slet ikke kunne blande sig i, hvordan et udenlandsk finansieringsinstituts vedtægter er, endsige få lejlighed til at godkende dem. Har derfor en mand fået kredit i et kreditfinansieringsinstitut i udlandet, må man vel sige, at så er der fri bane, og så er det, jeg spørger — og det synes jeg man skal se på: hvad er loven i